

Arrest

nr. 341 987 van 26 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 januari 2026.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. RAHOU.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart afkomstig te zijn van Gaza, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 12 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 5 oktober 2023. Ze werd erkend als vluchteling op 19 oktober 2023. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 18 oktober 2026. Haar Griekse reisdocumenten zijn geldig tot en met 12 december 2028 (zie “Cedoca, aanvraag derde landen” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Beide partijen werden op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingwet gevraagd door de Raad om actuele rapporten voor te leggen aangaande de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland. Beide partijen hebben naar aanleiding van deze beschikking actuele rapporten omtrent de situatie van personen met een internationale beschermingsstatus in Griekenland neergelegd.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt dat aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkendiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende sociaalzekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) barrières vormen die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) precaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, is er een evolutie naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

Rekening houdend met het geheel van landeninformatie die door beide partijen worden bijgebracht, besluit de Raad dat in de huidige stand van zaken evenwel niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij

de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij op basis van haar individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers om internationale bescherming, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetwijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstreken deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt de verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt de verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt op de DVZ naar voor dat haar gezondheidstoestand goed is. Ze brengt wel naar voor dat ze een operatie aan haar hand heeft ondergaan in Gaza en dat deze niet goed gelukt is. Tijdens het persoonlijk onderhoud brengt de verzoekende partij ook naar voor dat alles oké met haar gaat. De verzoekende partij voegt verschillende documenten toe, om haar medische en psychologische toestand te staven.

In haar medische documenten kan worden gelezen dat ze op 11 juni 2024 met spoed werd opgenomen op de spoedafdeling met de volgende klachten: inwendige pijn aan de linkerkant van haar buik, pijn ter hoogte van de testikels en problemen met haar urine. In dit document kan ook worden gelezen dat er geen oorzaak van de pijn werd gevonden. Er liggen geen stukken voor, waarin een diagnose of behandlingsplan wordt weerhouden. In de medische documenten kan verder niets worden teruggevonden over de problemen aan haar hand. Op basis van de voorliggende medische stukken kan dan ook niet worden vastgesteld dat verzoekende partij omwille van haar medische problemen niet in staat is om bij een terugkeer naar Griekenland in haar levensonderhoud te voorzien, waardoor ze in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, of in de onmogelijkheid zou verkeren haar rechten te doen gelden.

Wat betreft haar psychologische problemen blijkt uit het document van haar psycholoog d.d. 12 april 2024 dat ze te kampen heeft met een ernstige depressie. Dit uit zich in het hebben van een kritische houding ten opzichte van haarzelf, een onmogelijkheid om te treuren, het hebben van donkere gedachten, slaapproblemen en vermoeidheid. Ze heeft volgens dit document ook te kampen met PTSS. Dit uit zich dan weer in het hebben van gedachten en dromen die gelieerd zijn aan stressvolle momenten, overstuur geraken bij de gedachte over bepaalde gebeurtenissen, herbelevingen, onzekerheid, verlies van interesse, hyperwaakzaamheid en prikkelbaarheid. Volgens dit document is psychologische opvolging aangeraden. Uit deze documenten kan echter niet blijken dat ze omwille van haar psychologische problemen niet in staat is om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien, waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, noch dat zij niet in staat is haar rechten te

doen gelden. Bovendien blijkt uit de verklaringen van de verzoekende partij dat ze op heden geen psychologische opvolging meer krijgt. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze actueel over een bijzondere kwetsbaarheid zou beschikken omwille van haar psychologische en medische toestand. Rekening houdend met het voorgaande, kunnen haar medische problemen dan ook niet beschouwd worden als een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak.

In de mate dat de verzoekende partij alsnog medische zorgen nodig zou hebben in Griekenland, maakt ze alleszins niet aannemelijk dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen toegang zou hebben tot de medische gezondheidszorg of haar deze medische zorgen zouden worden ontzegd. Uit haar verklaringen blijkt immers niet dat ze de nodige stappen heeft ondernomen om een AMKA te bekomen. Ze stelt geen AMKA te hebben gevraagd, omdat ze hiervoor diende te betalen (NPO, p.11). Dit kan echter niet beschouwd worden als een geldige reden voor het niet vragen van haar AMKA. Ze kan hier ook niet mee aantonen dat ze bij een terugkeer naar Griekenland er niet in zou slagen om een AMKA aan te vragen en deze te activeren. Zij dient hiervoor haar verblijf in Griekenland te bewijzen aan de hand van haar ADET, een verblijfsadres en werk. Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Uit algemene informatie blijkt bovendien dat zelfs indien zij niet over een AMKA beschikt, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (UNHCR Greece, "Living In Greece – Access to healthcare", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49, 50-51). De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate zij nood zou hebben aan medische en/of psychologische opvolging, zij hiervan verstoken zal blijven en zij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij beroept zich niet op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij worden vastgesteld die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijf geven van een bijzondere kwetsbaarheid die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend op 5 oktober 2023. Ze werd erkend als vluchteling op 19 oktober 2023. Haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 18 oktober 2026. Haar Griekse reisdocumenten zijn geldig tot en met 12 december 2028 (zie "Cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier). De verzoekende partij verklaart dat ze nog steeds in het bezit is van haar fysieke verblijfsvergunning (NPO, p.4).

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen kan worden afgeleid dat ze geenszins enige intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Ze verklaart immers een tijdje in Griekenland te hebben verbleven, omdat ze wat geld moest verdienen om verder te kunnen reizen (verklaring DVZ, vraag 33). Het gebrek aan intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen blijkt ook uit haar korte verblijf in Griekenland. Ze werd immers erkend als vluchteling in Griekenland op 19 oktober 2023 ("Cedoca, aanvraag derde landen") en verliet Griekenland op 17 februari 2024. Dit wil zeggen dat ze slechts vier maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland heeft verbleven. Uit een verblijf van een dergelijke korte periode kan de verzoekende partij geenszins haar conclusies trekken omtrent de mogelijkheden tot huisvesting, tewerkstelling en

mogelijkheden tot taallessen. Uit haar verklaringen blijkt echter wel dat de verzoekende partij steeds in staat was om huisvesting en tewerkstelling in Griekenland te bekomen. Zo was ze in staat om tewerkstelling en huisvesting te vinden in Athene alsook in Kreta (NPO, p.5-6). Ze verklaart daar werkzaam te zijn geweest in de groententeelt (NPO, p.5). Uit haar verklaringen blijkt echter wel dat haar tewerkstelling illegaal was (NPO, p.11). Ze heeft echter verder geen dienstige inspanning geleverd om legaal werk te vinden in Griekenland. Ze verklaart dat ze na het verkrijgen van haar paspoort naar een interimkantoor is gegaan en toen legaal kon beginnen werken (NPO, p.11). Ze heeft deze tewerkstelling echter niet aangenomen, omdat ze diende te communiceren in het Engels en dit haar niet lukte (NPO, p.11). Uit haar verklaringen blijkt echter niet dat ze andere stappen heeft ondernomen om andere tewerkstelling te vinden, waarvoor ze het Engels niet machtig moest zijn. Uit haar verklaringen blijkt ook niet dat ze enige stappen heeft ondernomen om het Engels (of Grieks) te leren. Wat betreft haar toegang tot huisvesting, heeft ze ook slechts beperkte stappen ondernomen. Zo verklaart ze dat ze zonder werkcontract geen huisvesting kon vinden (NPO, p.12). Voor het overige heeft ze zich geïnformeerd bij mensen die zeiden dat ze een werkcontract diende te hebben (NPO, p.12). Voor het overige heeft ze geen stappen ondernomen (NPO, p.12). Het is echter de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan deze beschermingsstatus af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. De verzoekende partij heeft ook geen inspanningen gedaan om haar integratie in Griekenland te bevorderen of te versnellen door er bijvoorbeeld de Griekse taal te leren. Haar inspanningen beperkten zich tot het zoeken van organisaties die haar zouden kunnen helpen om de Griekse taal te leren. Ze meent echter dat deze organisaties niet bestaan in Griekenland (NPO, p.17). Dit verweer kan echter moeilijk als ernstig worden beschouwd en er kan ook niet uit blijken dat ze ernstige inspanningen heeft geleverd om de Griekse taal te leren en haar integratie in Griekenland te bevorderen. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Het gegeven dat de verzoekende partij bepaalde moeilijkheden ondervond zoals op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting, volstaat niet om te besluiten dat zij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover zij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten haar wil en persoonlijk keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt te voorzien in haar meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigten van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigten zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van de verzoekende partij, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekt. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die ze er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoont. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft.

Waar ze verwijst naar de problemen met haar werkgever, dient de verzoekende partij erop gewezen dat deze problemen niet kunnen worden gekwalificeerd als daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij verklaart verder dat ze in Griekenland nooit een beroep heeft gedaan op de Griekse politie om bescherming tegen deze problemen met haar werkgever te bekomen (NPO, p.9). Daar ze geen beroep heeft gedaan op de bescherming van de Griekse politie, brengt ze evenmin elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming niet langer effectief of doeltreffend is. De verzoekende partij brengt deze elementen ook niet bij in haar verzoekschrift.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes

om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid in het Arabisch uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet in haar specifieke situatie niet van toepassing is en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

9. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er lijken geen feiten of elementen aangetoond te worden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek lijkt dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 29 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1406 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, een aanvullende nota neer zijnde de correspondentie tussen RSA en Mr. LAHAYE. VzP verwijst naar haar pleidooi in zaak 7 van de zittingsrol omtrent het neergelegde stuk.

VzP wijst op psychologische problemen die zwaar en pertinent zijn. Op het ogenblik van het gehoor bij het CG werd verzoeker al opgevolgd door een psycholoog omdat hij leed aan een ernstige depressie en ondertussen wordt hij nog steeds opgevolgd, wat aangetoond wordt in het neergelegde attest. Ondertussen is er verbetering zichtbaar door de opvang, psychische begeleiding en mogelijkheden tot integratie en werk. VzP stelt wel dat de trauma gerelateerde klachten er nog steeds zijn en dat evenwicht fragiel is. De psycholoog stelt dat ze Griekenland niet als veilig alternatief aanziet. Er is uitdrukkelijk klinisch advies om hem niet terug te sturen naar Griekenland, omdat progressie verloren dreigt te gaan.

VzP heeft een neef in België aan wie VzP veel steun heeft, ze houden mekaar recht.

VzP heeft Griekenland in september 2023 bereikt en in oktober werd ze erkend. De ADET zal vervallen tegen dat ze een vernieuwing rond kan krijgen. VzP wijst naar de CG die de zaak zo lang heeft laten hangen, waardoor ook de periode voor hulpprogramma's is verstreken.

Ten slotte verwijst VzP naar de situatie in Gaza.”

In de zevende zaak wordt in het kader van hiervoor vermelde aanvullende nota het volgende vermeld:

“(…) VzP wijst op haar aanvullende nota en legt ter terechtzitting, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, een aanvullende nota neer zijnde een schrijven van RSA aan Mr. Lahaye. VzP geeft een uitgebreide verduidelijking van dit stuk waarbij wordt aangegeven dat bij gebrek aan een actieve AMKA er geen toegang is tot arbeid, huisvesting en gezondheidszorg. Er is een tussenstap nodig namelijk een AMA, wat belangrijk is voor dossiers van voor 2024, en in deze dus ook van toepassing op VzP aangezien zij in september 2023 erkend werd. VzP vraagt om dit document met veel aandacht te lezen want er wordt een reactie gegeven op de laatste circulaire van de CG waar men stelt dat er wel toegang is tot ziekenhuizen en dokters. RSA schrijft over een dame die niet meer over een actieve AMKA en ADET beschikte en een bevel om het grondgebied te verlaten had dat werd uitgesteld en nood had aan dokter. De opmerkingen van de VwP dat er geen actieve AMKA nodig is om toegang te hebben tot de gezondheidszorg, is niet waar. Een AMKA, kan enkel worden geactiveerd door het bijbrengen van een bewijs van verblijf, arbeidsovereenkomst en een inschrijving van de aanwerving in het ERGANI systeem. Dit laatste is niet nodig voor Griekse onderdanen wat een verschil in behandeling tussen begunstigden en Griekse onderdanen aantoont. Er is geen wettelijke toegang tot werk. Men kan geen actieve AMKA bekomen waardoor er geen toegang is tot werk. Een actieve AMKA heeft men dus wel degelijk nodig voor medische en sociale hulp en toegang tot de HELIOS programma's.

RSA zegt ook dat men over een AMA moet beschikken. Dit is gescheiden van de AMKA. Het is een attest dat stelt dat iemand geregistreerd is in de EFKA registers. Om een AMA te kunnen krijgen, moet je geregistreerd zijn in de EFKA registers en moet men een document opladen bij de Griekse Tax autoriteiten, zijnde de AAED, waarvoor op haar beurt een bewijs van verblijf nodig is. Conclusie, terugkeerders ondervinden substantiële obstakels en moeten deze overwinnen voor het verkrijgen van tewerkstelling en gezondheidszorg. (...)”

4.1. De verzoekende partij legt op 28 januari 2026 en ter terechtzitting op 29 januari 2026 een aanvullende nota neer. Deze aanvullende nota's bevatten algemene informatie omtrent Griekenland, een psychologisch attest en een schrijven van RSA van 16 januari 2026.

5. De verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij de aanvullende nota's aangevoerde elementen geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 6 januari 2026.

5.1. De verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota uitgebreid in op de problematiek van het hebben van een actieve AMKA in Griekenland. Ze wijst onder andere op de ernstige juridische en administratieve obstakels die begunstigden van internationale bescherming in Griekenland moeten overwinnen bij het verkrijgen van hun AMKA en het activeren van een AMKA. Ze wijst ook op bepaalde landeninformatie waarin kan worden gelezen dat een actieve AMKA nodig is om toegang te hebben tot de arbeidsmarkt, maar dat een arbeidsovereenkomst vereist is om een AMKA te activeren. Hieruit blijkt volgens de verzoekende partij een cirkelredenering die het voor begunstigden van internationale bescherming onmogelijk maakt om een actieve AMKA en dus toegang tot de arbeidsmarkt en de gezondheidszorg te bekomen. Het is aldus dienstig om de problematiek omtrent het verkrijgen en activeren van een AMKA en bijhorende toegang tot de arbeidsmarkt en gezondheidszorg verder te verduidelijken.

Een sociale zekerheidsnummer of een AMKA, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang van statushouders tot het gezondheidszorgsysteem. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen, geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. Statushouders kunnen hun AMKA-nummer alleen activeren door het voorleggen van een bewijs van woonplaats en een arbeidscontract of een wervingscertificaat/intentieverklaring dat is geüpload naar het informatiesysteem van het ministerie van Arbeid (“ERGANI”), als bewijs van adres. De Griekse wet behandelt statushouders dus anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. Statushouders die geen arbeidscontract of intentieverklaring van een werkgever kunnen voorleggen, kunnen geen actieve AMKA verkrijgen en worden volledig uitgesloten van gezondheidszorg en sociale voorzieningen. De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie voor Asiel en Migratie heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe nog niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een “geldige” verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (*“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 22-24; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22).

Het is echter niet omdat een begunstigde van internationale bescherming niet over een AMKA beschikt en niet in staat is om deze te bekomen en te activeren bij een terugkeer naar Griekenland, ze geen toegang zal hebben tot medische zorgen. Uit de objectieve landeninformatie die wordt toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat een begunstigde van internationale bescherming in het geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van een AMKA, wanneer ze daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, op voorwaarde dat ze naar een openbaar ziekenhuis of medische centrum gaat: *“If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription”* (*“UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare”* beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *“Verslag feitenonderzoek”* van september 2024, p. 49, 50-51.)” Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een

opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (Refugee.info Greece, “*Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)*” beschikbaar op <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>). NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, waaronder medische en psychologische hulp, psychosociale ondersteuning en begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (“*Verlag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, september 2024, p. 49-51, 67; “*Communication on the status of migration management in mainland Greece*”, Europese Commissie, 4 april 2025, p. 4, 7-8, 12). De informatie opgenomen in het schrijven van de RSA van 16 januari 2026 doet hieraan geen afbreuk.

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldig AFM-nummer en een geldig AMKA-nummer (*Verlag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p.38). Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt gesteld dat tevens een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO ASYL dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving en de zoektocht naar werk in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA-rapport van september 2025 wordt hierover geen melding gemaakt (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 261-262). Gelet op het geheel van de bronnen die voorliggen kan in de huidige stand van zaken worden besloten dat een actieve AMKA geen voorwaarde is om in Griekenland legaal te kunnen werken. Een AMKA-nummer volstaat. Verzoekende partij brengt met haar aanvullende nota geen elementen aan die nopen tot een andere beoordeling.

Met betrekking tot de verzoekende partij, in haar aanvullende nota uiteengezette kritiek in verband met de AMA (*National Insurance Number*), namelijk dat de registratie bij een zgn. e-EFKA nodig is om een AMA te verkrijgen wordt nog opgemerkt wat volgt. Een AMA is een sociaal verzekeringsnummer voor werk/sociale afdrachten. Uit de landeninformatie blijkt dat wanneer een statushouder voor het eerst gaat werken, ook een AMA vereist is. De statushouder ontvangt die na registratie bij het register van *Insured Persons of the National Social Security Fund* (ΕΦΚΑ / EFKA). Een afspraak bij een EFKA-afdeling kan telefonisch of per mail gemaakt worden. De volgende documenten zijn nodig bij de aanvraag voor een AMA: een verblijfsvergunning, een werkgeversverklaring (formulier E3), dit is een certificaat van aanwerving van een werkgever (intentieverklaring van een werkgever), een AFM, een AMKA, een adresbewijs en een bankrekeningnummer. Eens een AMA nummer is verkregen, kan de werkgeversverklaring worden gefinaliseerd in een arbeidscontact en worden geüpload in Ergani om de AMKA te activeren (zie *Verlag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*”, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 38). Uit niets blijkt dat voor de AMA zelf een actieve AMKA nodig is.

5.2. In de hierboven geciteerde beschikking werd vastgesteld dat uit haar psychologische documenten blijkt dat ze te kampen heeft met een ernstige depressie en PTSS. Haar ernstige depressie uit zich in het hebben van een kritische houding ten aanzien van haarzelf, een onmogelijkheid om te treuren, het hebben van donkere gedachten, slaapproblemen en vermoeidheid. Haar PTSS uit zich in het hebben van gedachten en dromen die gelieerd zijn aan stressvolle momenten, het overstuur geraken bij de gedachten over bepaalde gebeurtenissen, herbelevingen, verlies van interesse, hyperwaakzaamheid en prikkelbaarheid. Er werd echter vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat ze bij een terugkeer naar Griekenland niet zelfstandig in haar levensonderhoud kan voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Uit het psychologisch attest dat de verzoekende partij neerlegt door middel van een aanvullende nota blijkt dat ze in Griekenland ernstige angstklachten ontwikkelde, een constante hyperwaakzaamheid en slaapproblemen heeft en een gevoel van uitputting en uitzichtloosheid over haar heeft. Volgens haar behandelend psycholoog vertoont de verzoekende partij tekenen van chronische stress, trauma gerelateerde klachten en psychische decompensatie. Volgens de behandelend psycholoog zal een terugkeer naar Griekenland leiden tot ernstige angst, ontregeling en een mogelijke crisis. Het zal eveneens een gevoel van levensbedreiging activeren. Dit is echter een hypothetische vaststelling en er zijn geen elementen in haar psychologische document die deze conclusie ondersteunen. De behandelende psycholoog stelt dat Griekenland geen veilig alternatief is, onder meer omdat verzoekende partij er werd bedreigd met de dood, dakloos was en geen toegang had tot stabiele

zorg. De Raad merkt in deze op dat de behandelende psycholoog hiervoor louter uitgaat van de verklaringen van verzoeker zelf en er blijkt uit niets dat de behandelende psycholoog een voldoende kennis heeft van de omstandigheden in Griekenland om een dergelijk advies te onderbouwen. De beoordeling of de internationale bescherming toegekend in Griekenland nog als afdoende kan worden beschouwd, is in eerste instantie een beoordeling die de commissaris-generaal en de Raad toebehoort, die hiertoe zowel de omvattende landeninformatie analyseren omtrent de algemene situatie in Griekenland, als de individuele omstandigheden van verzoekende partij en de mate waarin zij, binnen wat redelijkerwijze kan worden verwacht, de nodige inspanningen heeft geleverd om de aan haar status verbonden rechten en voordelen te doen gelden. Verder stipt de Raad aan dat in het door verzoekende partij neergelegde psychologisch document zelfs elementen zijn die aantonen dat de verzoekende partij over een zekere mate van zelfstandigheid beschikt. Zo wordt er gesteld dat ze werkt in België en dat ze haar neef, die in België verblijft en suïcidale gedachten heeft, ondersteunt. Haar behandelend psycholoog brengt immers naar voor dat de verzoekende partij fungeerde als begeleider bij medische afspraken, opvang bij momenten van crisis en dagdagelijkse ondersteuning. Uit deze elementen blijkt dus dat de verzoekende partij een zekere mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid vertoont, ondanks haar psychologische problemen. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat ze omwille van haar psychologische problemen niet in staat zal zijn om bij een terugkeer naar Griekenland zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Ze brengt dan ook geen elementen bij waaruit kan blijken dat ze over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt in de zin van de relevante Europese rechtspraak noch kan ze afbreuk doen aan de in de beschikking opgenomen grond.

5.3. De verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het naar voor brengen van eerder afgelegde verklaringen. In de beschikking van 6 januari 2026 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonbaar dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Deze beoordeling is gebaseerd op de volgende vaststellingen: (i) haar Griekse verblijfsvergunning is geldig tot en met 18 oktober 2026, (ii) haar Grieks paspoort is geldig tot en met 12 december 2028, (iii) ze heeft geen bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de relevante Europese rechtspraak, (iv) ze heeft geen intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen, (v) ze heeft slechts vier maanden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland verbleven, (vi) ze was steeds in staat om tewerkstelling en huisvesting in Griekenland te bekomen, (vii) ze heeft geen inspanningen gedaan om legale tewerkstelling in Griekenland te vinden, (viii) ze heeft slechts beperkte stappen gezet om Grieks te leren.

Waar ze wijst naar het feit dat de Commissariaat-generaal de zaak zo lang heeft laten hangen waardoor haar Griekse verblijfsvergunning vervalt en ze geen tijd krijgt om deze rond te krijgen, kan ze niet worden gevolgd. Haar Griekse verblijfsvergunning is nog geldig tot en met 18 oktober 2026. Ze brengt in het kader van haar vraag tot horen geen elementen bij waaruit kan blijken dat ze niet in staat zal zijn om haar Griekse verblijfsvergunning tijdig te verlengen.

Met haar betoog dat ze een neef heeft in België en dat ze elkaar rechthouden, kan ze geen afbreuk doen aan de in beschikking opgenomen gronden waar werd gesteld dat ze niet aannemelijk heeft gemaakt dat ze niet in staat is om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen.

Verzoekende partij gaat in haar aanvullende nota's nog in op algemene landeninformatie met betrekking tot de situatie in Griekenland, doch de Raad moet opmerken dat deze informatie reeds werd betrokken bij de totstandkoming van de beschikking, zodat verzoekende partij hiermee geen nieuwe informatie aanreikt, dan wel niet toelaat te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling, die *in casu* werd toegepast, niet meer nodig is. Verzoekende partij gaat in haar meer recente aanvullende nota nog uitgebreid in op "*de 'nieuwe' nota van de Commissaris-generaal dd. 16/1/2026*", dewelke zij uitvoering inhoudelijk bespreekt en bekritiseert, evenals een schending van artikel 26 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aan vasthangt. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat *in casu* geen nota van de commissaris-generaal van 16 januari 2026 voorligt. De kritiek van verzoekende partij heeft derhalve betrekking op een document, dat geen deel uitmaakt van de huidige analyse door de Raad, zodat dit ook niet dienstig is. Hetzelfde geldt voor haar verwijzing naar "*de ge-update versie van deze nota 'Aide auw Migrants d.d. 6/1/2026'*". Wat betreft de geuite kritiek op het gebruik van de COI Focus GRECE "*Aide aux migrants*" van juli 2025, dient de Raad vast te stellen dat de in de beschikking gedane analyse voldoende steun vindt in de overige gehanteerde rapporten

Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende niet opnieuw beoordeeld of ze een gegronde vrees had voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst. Dit dient enkel te worden beoordeeld indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

5.4. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 6 januari 2026 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. DENIES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier De voorzitter,

V. LAUDUS N. DENIES